

Ἡ Εὐγενία ἔμεινε ἀπαθής.

— Κύτταζε κορίτσι ! Μὰ πατέρας σου λοιπὸν εἶμ' ἐγώ ; Ἄν τὰ ἐδάνεσαι, θὰ ἔχῃς ἀποδείξειν ; . .

— Εἶχα τὴν ἐξουσίαν ἢ δὲν τὴν εἶχα, νὰ κάμω τὰ χρήματά μου ὅ,τι ἤθελα ; Δὲν ἦσαν ἰδικά μου ;

— Ἄλλὰ σὺ εἶσαι παιδί ἀκόμη.

— Εἶμαι ἐνήλικος.

Κατάπληκτος ἐκ τῆς λογικῆς τῆς θυγατρὸς του ὁ Γρανδὲ ὠχρίασεν, ἐποδοκτύπησεν, ἐβλάσφημησεν· εἶτα δέ, ἀνακτῆσας τὸν λόγον, ἐφώνησε :

— Κατηραμένο φεῖδι ! Κακὴ σπορά ! Ἐεύρεις πῶς σ' ἀγαπῶ, καὶ τὸ πῆρες ἐπάνω σου ! Νὰ μὲ σκοτώσῃς θέλεις ! Χωρὶς ἄλλο ἐρύψῃς τὴν παρουσίαν μου εἰς τὰ πόδια ἐκείνου τοῦ χαμένου, ποῦ φοροῦσε στιβάλια ἀπὸ μαροκίνο ! Μὰ τὸ κλαδευτήρι τοῦ πατέρα μου ! Δὲν ἤμπορῶ νὰ σὲ ἀποκληρώσω, . . τί νὰ σοῦ κάμω ! Σοῦ δίδω ὅμως τὴν κατάραν μου, ἐσένα, τοῦ ἐξαδέλφου σου, καὶ τῶν παιδιῶν σου ! Δὲν θὰ σοῦ εὐγῆ καλὸν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, νὰ τὸ ἔξυρῃς . . . Καὶ εἰς τὸν Κάρολον τάχα . . . ; ἀδύνατον, ἀδύνατον ! Αὐτὸ τὸ βρωμόπαιδο νὰ μὲ ληστεύσῃ . . .

Κ' ἐθεώρησε τὴν θυγατέρα του, ἱσταμένην ἄφωνον καὶ ἀπαθῆ.

— Δὲν κουνιέται ! καρφὶ δὲν τῆς καίεται ! Εἶνε περισσότερον Γρανδὲ καὶ ἀπὸ μένα τὸν ἴδιον· τοῦλάχιστον δὲν τὰ ἐχάρισες, πιστεύω τὰ χρήματά σου ; Ἐλα, λέγε !

Ἡ Εὐγενία ἠτένισεν ἐπὶ τὸν πατέρα τῆς εἰρωνικώτατον βλέμμα, ὅπερ προσέβαλεν αὐτόν.

— Εὐγενία, προσέθηκεν ἐκεῖνος, εἶσαι εἰς τὸ σπίτι μου, εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου τὸ ἐννοεῖς ; Διὰ νὰ μένης εἰς τὸ σπίτι του πρέπει ν' ἀκούῃς τὰς διαταγὰς του. Ὁ παπᾶς αὐτὸ σοῦ λέγει.

Ἡ Εὐγενία ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Μοῦ προσέβαλες, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ πατὴρ τῆς, ὅ,τι ἀγαπητότερον ἔχω ! θέλω νὰ σὲ βλέπω εὐπειθῆ. Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου. Θὰ μείνης ἐκεῖ ἕως νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀδειαν νὰ εὐγῆς. Ἡ Ἀννέτα θὰ σοῦ φέρῃ ψωμί καὶ νερόν. Ἄκουσες ; Ἐμπρός !

Ἡ Εὐγενία ἀνελύθη εἰς δάκρυα, κ' ἔδραμε πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἐὰν ὁ φιλοδοξος ἔβλεπε πληρουμένας ὄλας του τὰς ἐπιθυμίας, θὰ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὡς τὸν ἀθλιώτερον τῶν ἀνθρώπων. Διότι δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα ἀπελπισία τοῦ νὰ μὴ δύναται εἰς νὰ ἐλπίσῃ ἐπαύξῃσιν τῆς παρουσίας εὐτυχίας του.

Ἡ ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Ὁ Γουλιέλμος Ριχάρδος Βάγνερ ἐγεννήθη ἐν Λειψία τῇ 10/22 Μαΐου 1813. Ἦτο ἔβδομον τέκνον ἀστυνομικοῦ υπαλλήλου καὶ ἀπώλεσε τὸν πατέρα του ἐν ἡλικίᾳ πέντε μόλις μηνῶν.

Ἡ χήρα μήτηρ αὐτοῦ, ἀφοῦ διήγαγε βίον πενέστατον ἐπὶ δύο ἔτη, μόλις συντηροῦσα πολυμελῆ οἰκογένειαν διὰ τῆς μικρᾶς δημοσίας συντάξεως ἣν ἐλάμβανε, συνεζεύχθη τὸν ἠθοποιὸν Λουδοβίκον Γκέγερ, ἀρχαῖον φίλον τοῦ συζύγου τῆς καὶ καταλιποῦσα τὴν Λειψίαν ἠκολούθησεν αὐτὸν μετὰ τῆς πλειάδος τεσσάρων θυγατέρων καὶ τριῶν υἱῶν, οἵτινες ἀπετέλουσαν τὴν μόνην αὐτῆς προίκα.

**

Ἐν τούτοις ὁ Γκέγερ, καλλιτέχνης ἐν ἅπασιν τοῖς αἰσθήμασιν αὐτοῦ, μετὰ πατρικῆς στοργῆς ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν τῶν θετῶν του τέκνων, τὸν μὲν Ἀλβέρτον καὶ τὴν Ροζαλίαν, προορίζων διὰ τὸ θέατρον, ἐλπίζων δὲ νὰ καταστήσῃ τὸν μικρὸν Ριχάρδον ζωγράφον. Ἄλλ' ἢ πρὸς τὴν ζωγραφικὴν ἀποστροφήν τοῦ παιδὸς ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ παραιτηθῆ τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου.

Ἐν ἡλικίᾳ ἑπτὰ ἐτῶν ἤρξατο διδάσκων τὸν Ριχάρδον ἀρχὰς κλειδοκυμβάλου, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἠσθένησε βαρέως καὶ δὲν ἠγέρθη πλέον τῆς κλίνης. Τὴν παραμονὴν τοῦ ἰδίου θανάτου ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τὸ παιδίον, ἵνα κρίνῃ περὶ τῆς προόδου αὐτοῦ. Καὶ ὁ Ριχάρδος ἐξετέλεσε τότε ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ δύο μικρὰ μουσικὰ τεμάχια. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἴστατο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ ὅταν ἐτελείωσεν, ὁ ἀσθενὴς ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης πρὸς τὴν σύζυγόν του :

— Νὰ ἔχῃ τάχα κλίσειν πρὸς τὴν μουσικὴν ;

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ Γκέγερ ἀπέθανεν. Ὁταν δ' ἡ χήρα ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν καὶ ἐλάλει πρὸς αὐτὰ περὶ ἐκείνου, ὅστις τὰ εἶχεν ἀγαπήσῃ ὡς πατῆρ, στραφεῖσα πρὸς τὸν μικρὸν Ριχάρδον τῷ εἶπε :

— Ἦθελε νὰ σε κάμῃ κάτι τι ἐσένα.

Καὶ ὁ παῖς ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους ἐβυθίσθη εἰς ῥεμβασμόν.

**

Τῷ 1822 εἰσήχθη ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Σταυροῦ, ὑπὸ τινος ἀδελφοῦ τοῦ μακαρίτου πάππου του, καὶ διακόψας τὰ μαθήματα τῆς μουσικῆς ἐπεδόθη ἤδη εἰς τὰ γράμματα.

Ἄλλὰ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐδόθη ἐν Δρέσδῃ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ τοῦ Βέμπερ ἡ πρώτη παράστασις τοῦ Freischutz, κινήσασα τὸν ἐνθουσιασμόν ὀλοκλήρου τῆς Γερμανίας, διότι ἀ-

νυφούτο διὰ τοῦ μελοδράματος τούτου νικηφόρος ἡ ἔθνικὴ τέχνη ἐναντίον τῆς δυναστείας τῆς ἰταλικῆς σχολῆς.

Ὁ ἑνεαετής Βάγνερ ἠσθάνθη τότε τὸ πρῶτον ἐξεγειρόμενον ἐν αὐτῷ τὸ μουσικὸν ὀρμήφυτον καὶ ἀνέλαβε πάλιν τὸ μάθημα τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἀλλὰ τὰ μηχανικὰ μουσικὰ γυμνάσματα δυσηρέστουν αὐτὸν καθ' ὑπερβολὴν. Καὶ ὁ διδάσκαλος συλλαβῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ αὐτὸν ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ προσεπάθει νὰ εὔρη ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἀπὸ μνήμης ἡχόν τινα ἐκ τοῦ προσφιλοῦς Freischutz, ἐπὶ τοσοῦτον ἐσκανδαλίσθη, ὥστε ἐδήλωσε ῥητῶς ὅτι: «Δὲν θὰ γείνη τίποτε αὐτὸ τὸ παιδί!»

Ὁ Ριχάρδος διέκοψε καὶ πάλιν τὰ μαθήματα αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀπαισιοδόξου διδασκάλου, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσεν ἐν ὥρᾳ σχολῆς τὰς ἐπὶ τοῦ Freischutz δακτυλικὰς ἀποπείρας του, καὶ ὁ Βέμπερ διερχόμενος διὰ τῆς ὁδοῦ ἦτο δι' αὐτὸν θέαμα ἐκτακτον, τὸ ὅποιον ἐσπευδεν ἵνα ἴδῃ καὶ θαυμάσῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Ἐν τούτοις ἡ μουσικὴ εἶχεν ἀντίζηλον προτιμωμένην τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα. Ἡ ζωὴ τοῦ παιδὸς φαντασία κατετέλεγετο ἐκ τῆς θαυμασίας μυθολογίας καὶ τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τῶν ἡμετέρων προγόνων. Εἶχεν ἤδη μεταφράση τὰς δύο πρώτας ῥαψωδίας τῆς Ὀδυσσεΐας, ὃ δὲ καθηγητὴς αὐτοῦ βλέπων τὸν περὶ τὰς κλασικὰς σπουδὰς θερμῶτατον ζῆλον τοῦ μικροῦ Βάγνερ, ἐσκέφθη νὰ τὸν κάμῃ φιλόλογον.

Ἀλλ' ὁ Ριχάρδος εἶχε σχέδια πολλῶ ὑψηλότερα. Ἀσθενούντος τινὸς ἐκ τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ, ἐτέθη μεταξὺ τῶν νεαρῶν σπουδαστῶν διαγώνισμα περὶ συνθέσεως καταλλήλου ποιήματος. Τυχὼν δ' οὗτος τοῦ βραβείου, καὶ γοητευθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας, ἐν ἡλικίᾳ ἑνδεκά ἐτῶν ἀπεφάσισε νὰ γείνη μέγας ποιητής. Ἠρξάτο ἐπομένως τῆς σπουδῆς τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ ν' ἀναγνώσῃ τὸν Σαίξπηρ ἐν πρωτοτύπῳ. Δεκατετραετῆς δὲ ἀπεπειράθη νὰ γράψῃ τραγωδίαν κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ἀγγλοῦ τραγικοῦ.

**

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην λόγῳ οἰκογενειακοῦ ἠνάγκασαν τὴν μητέρα του νὰ μεταβῇ εἰς Λεΐψια, ἔνθα ἡ μεγαλειτέρα αὐτῆς κόρη Ροζαλία ἀνῆρχετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐκεῖ θεάτρου, καὶ ὁ Ριχάρδος ἀπῆλθε τῆς Δρέσδης. Ἀλλ' ἐξετασθεὶς ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ Nicolai τῆς Δρέσδης κατετάχθη εἰς τάξιν κατωτέραν ἐκείνης, ἐν ἣ ἐφοίτα εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Σταυροῦ, καὶ ὁ ἐξουτελισμὸς οὗτος ἐπὶ τοσοῦτον ἐπηρεάσε τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, ὥστε ἀπὸ

τῆς μεγίστης ἐπιμελείας μετέπεσεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμέλειαν μόνη δὲ φιλότῃ ἀσχολία ἀπέμεινεν αὐτῷ ἡ σύνθεσις τραγωδιῶν.

Τὸ πρῶτον ἐκεῖ ἐν τινι συναυλίᾳ ἤκουσε τὰς συμφωνίας τοῦ Βεετχόβεν, αἵτινες ἀνεξωπύρητισαν καὶ πάλιν τὸ ἐν αὐτῷ μουσικὸν αἶσθημα, οὕτως ὥστε συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ γράψῃ διὰ τὸ μέγα δρᾶμα τοῦ μουσικῆν ὁμοίαν τῆς τοῦ Egmont.

Μὴ ἔχων ἔτι ιδέαν τινα περὶ μουσικῆς συνθέσεως ἐπρομηθεύθη τὸν Ὀδηγὸν τῆς ἁρμονίας καὶ ἐπέδωκε ἐν κρυπτῷ εἰς τὴν μελέτην αὐτοῦ.

Δυστυχῶς τὰ χειρόγραφα τῆς μεγάλης τραγωδίας ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ αἰεπιπλήξεις ἔπεσον ῥαγδαίαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀηλίκου δραματοποιῶ, τοῦ ἀμελοῦντος τὰ μαθήματά του χάριν ταιούτων ἀνοησιῶν. Ὁ δὲ Ριχάρδος φοβούμενος νῆαν ἐπιζητημένην ἐκδοσὶν μητρικῶν συμβουλῶν, ἀν ἐμάνθανον ὅτι ἡ τραγωδία του μετεβλήθη ἤδη εἰς μελόδραμα, ἐξηκολούθει τὰς μυστικὰς συνθετικὰς σπουδὰς, σκοπῶν ν' ἀναφανῇ ἡμέραν τινὰ αἴφνης μέγας καὶ ἐνδοξος ἐν μέσῳ τῶν ἐπεπληγμένων οἰκείων αὐτοῦ.

Εἰργάσθη οὕτως ἐπὶ τινα χρόνον, ἀλλ' ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς συγγραφῆς μελοδράματος, ἀπεφάσισε νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν σύνθεσιν ἀπλῆς μελωδίας. Κατέπεισε λοιπὸν τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ δι' ἐπιμόνων παρακλήσεων, καὶ ἐνῶ οὐδὲν μουσικὸν ὄργανον ἐγνώριζεν, ἤρξατο τῶν μαθημάτων μουσικῆς συνθέσεως μετὰ διακεκριμένου διδασκάλου. Ἀλλὰ καὶ ὁ διδάσκαλος οὗτος, ὡς ὁ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐξεφράσθη λίαν ἀποθαρρυντικῶς περὶ τοῦ ἀτιθάσσου τούτου μαθητοῦ, τοῦ μὴ ἐννοοῦντος νὰ ὑποταχθῇ εἰς οὐδένα κανόνα.

Τέλος τῷ 1829 ὁ Βάγνερ παρέδιδε πρὸς ἐκτέλεσιν τὴν πρώτην αὐτοῦ σύνθεσιν: Προανάκρουσμα, κομψῶς ἀντιγεγραμμένον διὰ τριῶν χρωμάτων μελάνης: ἐρυθρὰς διὰ τὰ ἔγχορδα ὄργανα, πρασίνης διὰ τὰ ἐμπνευστὰ καὶ μαύρης διὰ τὰ κρουστικά.

Τὸ προανάκρουσμα τοῦτο, κινήσαν γενικὴν ἰλαρότητα, ἐξετελέσθη ἐν συναυλίᾳ ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας τοῦ ἐν Λεΐψια θεάτρου. Ἐνεκα δὲ τῶν ἀλλεπαλλήλων καὶ θορυβωδῶς κρουόμενων κυμβάλων ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους αὐτοῦ διέμεινε περιβόητον εἰς τὰ μουσικὰ χρονικά τῆς Γερμανίας ὑπὸ τὸν τίτλον: τὸ Προανάκρουσμα τῶν κυμβάλων.

**

Ἀλλ' ὁ Βάγνερ δὲν ἀπεθαρρύνθη ἐκ τῆς οἰκτρᾶς ταύτης ἀποτυχίας τοῦ πρώτου ἔργου του. Ἐν τῶν μεγίστων προτερημάτων τῆς καλ-

λιτεχνικῆς φύσεως αὐτοῦ ἦτο ἐπὶ πᾶσι καρτε-
ρία τις ἀνένδοτος καὶ ἀκατάβλητος.

Περαιτώσας τὰς γραμματικὰς αὐτοῦ σπου-
δὰς ἐνεγράφη σπουδαστῆς τῆς μουσικῆς ἐν τῷ
Πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας. Ἐτερος δὲ καθη-
γητῆς ὀξυδερκέστερος τῶν προτέρων διέγνω ἐν
τῷ νεαρῷ μαθητῇ αὐτοῦ ἰσχυρὰν πρωτοτυπίαν
καὶ ἀνέλαβε μετὰ ζήλου τὴν καλλιέργειαν αὐ-
τῆς. Ἀφοῦ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν ἀρμονίαν καὶ
ἐπεμελήθη τὴν σύνθεσιν δύο μουσικῶν τεμαχί-
ων, κατέλιπε τὸν μαθητὴν αὐτοῦ καὶ πάλιν εἰς
τὰς ἰδίας δυνάμεις.

Ὁ Βάγνερ ἐπεδόθη τότε εἰς τὴν μελέτην
τῶν συμφωνιῶν τοῦ Βεστώθεν, ἀγρυπνῶν νύ-
κτας ὅλας μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τῶν
σελίδων τῆς 9ης συμφωνίας, ἣτις εἶχε δι' αὐ-
τὸν ἴδιον ὄλωρ θέλητρον, καὶ ἀποπειρώμενος
νὰ γράψῃ τι κατὰ μίμησιν τοῦ μεγάλου διδα-
σκάλου.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1832 ἀνεχώρησεν εἰς
Βιέννην μετὰ τῆς μεγάλης του συμφωνίας, ἐλ-
πίζων ν' ἀναδείξῃ ἐκεῖ ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ πρω-
τεύουσῃ τῆς Γερμανίας τὸ νέον τοῦτο ἔργον,
ἐν ᾧ συνεκέντρον ὄλας τὰς ἐλπίδας.

Ἄλλ' αἱ ἐλπίδες του διεψεύσθησαν καὶ ἀ-
πῆλθε μετ' ὀλίγον ἀπρακτος. Διερχόμενος ὅμως
διὰ τῆς Πράγας νῆτύχησε ν' ἀκούσῃ τινὰ ἔργα
αὐτοῦ ἐκτελεσθέντα μετὰ τινος ἐπιτυχίας ἐν
συναυλίᾳ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκεῖ Ὁδείου.

Ἐπανελθὼν εἰς Λειψίαν ἐπεδόθη εἰς τὴν συγ-
γραφήν μελοδράματος, φέροντος τὸν τίτλον
«Οἱ Γάμοι», φανταστικῆς καὶ καθ' ὑπερβολὴν
τρομερᾶς ὑποθέσεως. Τὸ μελόδραμα τοῦτο ἀ-
πῆρσεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του Ῥοζαλίαν καὶ ὁ
Βάγνερ ἐγκατέλιπεν αὐτὸ, ἀφοῦ συνέθεσε μέρη
τινα μόνον.

***

Μετὰ μικρὰν διαμονὴν ἐν Λειψίᾳ προσε-
κλήθη ὡς διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας ἐν τῷ θε-
άτρῳ τοῦ Μαγδεμβούργου. Ἐρασθεὶς δ' ἐκεῖ τῆς
ἠθοποιοῦ Γουλιελμίνης Πλάνερ, ἐμνηστεύσατο
μόνον αὐτὴν, ἀδυνατῶν ἕνεκα τῆς πτωχίας του
νὰ τὴν νυμφευσῇ.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τοῦ Μαγδεμ-
βούργου εἶδε καταρρέον καὶ δεύτερον αὐτοῦ ἔρ-
γον τὴν *Λόκιμον* τοῦ Παλέριου. Οἱ αἰδοὶ
δὲν ἐγνώριζον τὰ μέρη των, τὰ λάθη διεδέχοντο
τὰ λάθη, καὶ τὸ τέλος κατέληξεν ἐν μέσῳ τῆς
γενικῆς χασμωδίας τῶν ἠθοποιοῦν καὶ τοῦ κοι-
νοῦ.

Νέαι ἀπόπειραι ἐν διαφόροις μικραῖς γερμα-
νικαῖς πόλεσιν ἀπέληξαν εἰς συνεχεῖς ἀποτυχίας
καὶ ὁ Βάγνερ, μεθ' ὅλας τὰς ἀποτρεπτικὰς συμ-
βουλὰς τῶν οἰκειῶν του, ἔλαβε τέλος τὴν γενναί-
αν ἀπόφασιν ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸ μέγα κέντρον τοῦ
Ἑυρωπαϊκοῦ κόσμου, εἰς Παρισίους, ἄγων μεθ' ἑ-

αυτοῦ τὴν γυναῖκά του — εἶχε πρό τινος νυμ-
φευθῆ τὸν Γουλιελμίναν Πλάνερ — τὸν μέγα
κύνα του τῆς Νέας Γῆς καὶ τὰς δύο πρώτας
πράξεις τοῦ *Ριέντση*.

Μετὰ πολυήμερον καὶ κινδυνῶδες ταξίδιον
ἀπεβιβάσθη τέλος ἐν Βουλώνῃ· συνήτησεν ἐ-
κεῖ τὸν Μάγερμπερ, ἐνεθαρρύνθη ὑπ' αὐτοῦ, ἔ-
λαβε συστατικὰ τινὰ γράμματα, καὶ ἀφίκετο
εἰς Παρισίους περὶ τὸ ἔαρ τοῦ 1839. Πᾶσαι αἱ
ἀπόπειραι τοῦ Βάγνερ ἀπέβησαν καὶ αὐτὸς μά-
ταιαι καὶ μόνον ἤξιώθησαν εὐμενοῦς κρίσεως
καλλιτεχνικὰ τινὰ διηγήματα αὐτοῦ· καὶ ἄλ-
λαι δημοσιεύσεις ἐν Παρισίοις φύλλοις.

Πλήρης χρεῶν, ἀφανῆς, δυστυχῆς, σχεδὸν
ἀπεγοητεύετο ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς τέχνης. Ἄλλ'
ἢ ἐνάτη ἐκείνη, ἢ προσφιλῆς συμφωνία τοῦ Βε-
ετώθεν, ἦν τυχαίως ἤκουσεν ἡμέραν τινα ἐν
τῷ Ὁδίῳ, ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὸν νέας δυνάμεις
καὶ νέον ἐνθουσιασμόν.

Παραχωρήσας ἀντὶ 500 φράγκων τὸ κείμε-
νον τοῦ μελοδράματος «*Vaisseau Fantôme*» εἰς
τὸν διευθυντὴν τοῦ μελοδράματος, ἠσφάλισεν
οὕτω τὰ ἔξοδα τῆς ἐπανόδου καὶ ἐπανελθὼν τὸ
ἔαρ τοῦ 1842 εἰς Γερμανίαν κατηθύνη εἰς
Δρέσδην, ἵν' ἀναβιάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐ-
κεῖ Βασιλικοῦ θεάτρου τὸν *Ριέντση*, ὅπερ καὶ
ἐγένετο τέλος τὴν 20 Ὀκτωβρίου 1842.

Τὸ μελόδραμα μεθ' ὅλον τὸ σχοινοτενὲς αὐ-
τοῦ, διότι παρετάθη ἀπὸ τῆς 6ης μέχρι τῆς 11ης
ὥρας, ἔτυχεν ἐκτάκτου ἐπιτυχίας. Τὸ τεθαμβω-
μένον ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς σκηνογραφίας κοι-
νὸν ἐχειροκρότησεν, ἀνευφήμησεν, ἀπεθέωσε τὸν
Βάγνερ, ὅστις ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης — μολο-
νότι ἐν τῷ *Ριέντση* δὲν εἶχεν ἐξενέγκῃ ἔτι τὰς
μεταρρυθμιστικὰς αὐτοῦ θεωρίας, ἄς ἀργότερον
ἐφήρμοσεν ἐπὶ τοῦ *Λογγερίν*, τοῦ *Ταρχάου-
ζερ* τῶν *Νιβελοῦγκεν* καὶ τοῦ *Παρισιάλ* —
καθίστατο πλέον ὁ προσφιλῆς ἐθνικὸς μελοποιὸς
καὶ σηματοφόρος τῆς δραματικῆς μουσικῆς τοῦ
μέλλοντος ἀνὰ τὴν Γερμανίαν πᾶσαν.

ΟΙ ΠΤΩΧΟΙ ΚΑΙ Ο ΧΕΙΜΩΝ

Λίαν σκληρὸς μὴν ὑπῆρξεν ὁ Φεβρουάριος.
Θῦτε ἐργασία, οὔτε ἄρτος, οὔτε πῦρ ἐν ταῖς
οἰκίαις. Τὴν οἰκογένειαν Κλαδιὰ κατατρύχει
ἀπηνῶς ἡ ἔνδεια. Ἡ σύζυγος εἶνε πλύντρια,
ὁ σύζυγος κτίστης. Κατοικοῦσιν ἐν Βατινιόλῃ,
ἐν τῇ ὁδῷ Καρδινὲ, μαύρην τινὰ οἰκίαν, μι-
σματώδεις ἀποπνεύσαν ἀναθυμιάσεις. Τὸ δω-
μάτιον αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ πέμπτου ὀρόφου κεί-
μενον, εἶνε οὕτω σεσαθρωμένον, ὥστε ἡ βροχὴ
εἰσδύει διὰ τῶν ῥωγμῶν τῆς ὀροφῆς. Δὲν θὰ ἐ-
μεμψμοίρουν δὲ ἐπὶ τῇ ἐνδείᾳ των, ἀγ' ὁ Κω-